

hvilken Bemyndigelse han havde i Henhold til den midlertidige Finantslov. Ogjaa dette er et Punkt, som — jeg gjentager det — for mig har stillet sig som baade i og for sig uforklarligt og tillige, maa jeg tilføie, som uforvarligt, thi ved en Gjennemførelse af en Lov som denne, maa der, forekommer det mig, hvile et fælles Ansvar paa den samlede Regjering for, hvorledes den benytter Loven, og det kan ikke være rigtigt og forvarligt at udstykke Behandlingen efter det Skjøn, som enkelte ærede Ministre selv maatte danne sig. Det viser sig da ogsaa, at det, naar man undersøger Lovens Benyttelse af de enkelte Ministerier, ikke er muligt derudaf at finde nogensomhelst Veiledning, at finde nogen Traad til Fortsættelse af Regjeringens Opfattelse. Afgjørelserne gaa i alle mulige Retninger, og der findes ikke det Hensyn, som ikke ved en eller anden Leilighed er blevet sat til Side. Naar man forsøger paa at stille en hvilken som helst Regel op, vil man se, at den alligevel brydes paa et eller flere Punkter af den Praxis, Regjeringen har fulgt. Regjeringen har f. Ex. ingenlunde holdt sig til de Fortolkninger, man ser, ere komne op paa forskjellig Maade, den har ikke engang holdt sig til den fra alle Sider anerkjendte aldeles bitterlig gyldige Text, nemlig ikke engang holdt sig til det Finantslovsforslag, der blev forelagt i Efteraaret 1880. Ikke engang det er blevet overholdt, idet der ogsaa derfra findes ikke saa Undtagelser. Der er i Betænkningen gjort Rede for en Række saadanne Tilfælde hvoraf ærede Medlemmer ville se, i hvilken Grad Vilkaarlighed fra enkelte Ministres Side har gjort sig gjældende. Men jeg skal der til føie, at det ikke desto mindre er meget langt fra, at Regjeringen har fyldestgjort de Forventninger, som dens Ordførende i den offentlige Mening paa forskjellig Maade have søgt at lægge ind i den midlertidige Finantslov. Det er saa langt fra, at Ministeriet selv har anerkjendt, at der paa det i Efteraaret 1880 forelagte Regjeringsforslag er ikke mindre end 14 Millioner Kroner, som den midlertidige Finantslov ikke har givet Regjeringen nogen Hjemmel til at anvende. Thi det forander jo ikke dette Spørgsmaal, at der af de 14 Millioner er søgt Bevilling ved Tillægsbevillingsloven paa et Beløb af ca. 9 Millioner. Thi det, at Regjeringen søger Bevilling ved Tillægsbevillingsloven, konstaterer jo med det samme, at Regjeringen anerkjender, at Bevilling til disse Udgifter ikke findes i den midlertidige Finantslov. Dog det er ikke alene det i Efteraaret 1880 forelagte Regjeringsforslag, fra hvilket saa store Beløb maa udgaa i Henhold til den midlertidige Finantslov, men det er ogsaa langt

fra, at Regjeringen har anset sig for bemyndiget til, som man ogsaa har søgt at gjøre gjældende, at afholde de Udgifter, hvorom der under Forhandlingerne havde været Enighed mellem de to Thing, forsaavidt den endelige Finantslov var udkommen. Ogjaa det er langt fra Tilfældet. Der er af saadanne Beløb, som havde fundet Tilslutning baade i Folkethinget og Landstinget, en Sum af henved 2 Mill. Kroner, som Regjeringen heller ikke har anset sig for bemyndiget til at afholde i Henhold til den midlertidige Finantslov. Af de Beløb, som Regjeringen har søgt bevilget ved Tillægsbevillingsloven, altsaa Beløb af henved 9 Mill. Kroner, bleve nogle bevilgede her ved Tillægsbevillingsloven for det paagjældende Finantsaar, men det var kun de færreste og de mindste Beløb, som bleve vedtagne af lærlige Hensyn. Den største Part af de 9 Mill. blev negtet her i Thinget, og som Grund her til anførte Finantsudvalget i sin Betænkning over Tillægsbevillingslovsforslaget, at disse Udgifter udstemtes, fordi de ikke havde deres Plads paa en Tillægsbevillingslov, men derimod paa den Finantslov for det paagjældende Finantsaar, 1881—82, som Regjeringen burde forelægge og gennemføre. Forkastelsen af samtlige disse Poster paa Tillægsbevillingsloven indeholdt saaledes allerede dengang en Tilkendegivelse af Thingets Misbilligelse af, at Regjeringen undlod at forelægge Forslag til den ordentlige Finantslov. Jeg gjentager altsaa, at naar de Herrer se, at Regjeringen fra sin Side har anerkjendt, at den midlertidige Finantslov gjør et dybt Indgreb i den Bemyndigelse, Regjeringen vilde kunne have faaet ved en ordinær Finantslov, savnes der dog i Virkeligheden enhver som helst Veiledning til at fortsaa, efter hvilket Skjøn Regjeringen har gjort denne Udskillelse, hvorfor den har undladt at afholde nogle Udgifter, og hvorfor den har anset sig bemyndiget til at afholde andre. Nu da Statsregnskabet foreligger behandlet af Statsrevisorerne, fremgaar det, at der i Begyndelsen havde været Udsigt til, at Statsrevisorerne kunde have enedes om Principerne for Lovens Behandling, men under Udførelsen af denne foreløbige Enighed viste der sig snart en afgjort Divergens. De to af Statsrevisorerne, de Herrer Høgsbro og Hørup have gjort, hvad jeg vil kalde den traditionelle Opfattelse gjældende af den midlertidige Finantslovs Indhold, nemlig, at Bemyndigelsen efter den indskrænker sig til de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, og de have som Norm for disse principielt opstillet den Finantslov, der var den gjældende. De have op-